

Sygn. akt IV U 250/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopczyńska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2018 roku w Ś.

sprawy z odwołania **małoletniego S. S. (1)**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

w sprawie ZP. (...). (...) z dnia 26.04.2017 roku

o ustalenie niepełnosprawności

odwołanie oddała.

UZASADNIENIE

Przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda S. B. S. wniosła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 26 kwietnia 2017 roku, nie zgadzając się z orzeczeniem, zgodnie z którym nie zaliczono powoda do osób niepełnosprawnych. W uzasadnieniu wskazała, że małoletni leczony jest w poradni endokrynologii dziecięcej, ponadto są orzeczenia z innych miast, gdzie dzieci z takimi chorobami jak małoletni zaliczane są do osób niepełnosprawnych.

Strona pozwana Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniosła o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu pisma wskazała, w świetle ustawy z 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 roku brak jest podstaw do zaliczenia dziecka do osób niepełnosprawnych.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Orzeczeniem z dnia 20 lutego 2017 roku (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w K. postanowił nie zaliczyć małoletniego powoda do osób niepełnosprawnych. Od decyzji tej złożono odwołanie.

W dniu 26 kwietnia 2017 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Dowód: akta (...) w załączeniu

Małoletni S. S. (2) z punktu widzenia specjalistów endokrynologa, laryngologa-alergologa i specjalisty chorób dzieci nie spełnia kryteriów zaliczenia do osób niepełnosprawnych. Małoletni leczony jest od 2013 roku hormonem wzrostu z powodu somatoropinowej niewydolności przysadki z dobrym efektem; leczenie to nie pogarsza jakości życia i polega

na podskórnym podawaniu leku raz dziennie. w odniesieniu do astmy oskrzelowej i alergicznego nieżytu nosa - stosowane leczenie ambulatoryjne w pełni kontroluje przebieg choroby. Nie każdy stan chorobowy jest jednoznaczny z niepełnosprawnością, gdyż istotna jest ekspresja choroby, zaś stopień nasilenia objawów chorobowych nie uzasadnia aktualnie zaliczenia małoletniego powoda do osób niepełnosprawnych.

Dowód: opinia biegłych sądowych z dnia 13.10. 2017r. – k. 18-20

opinia uzupełniająca z 23.02.2018r k. 40-41

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył :

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2018 poz. 511) osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku. Natomiast § 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 roku w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia (Dz. U. z dnia 1 marca 2002 r. z późn. zm.) stanowi, że oceny niepełnosprawności u osoby w wieku do 16 roku życia, zwanej dalej "dzieckiem", dokonuje się na podstawie następujących kryteriów:

- 1) przewidywanego okresu trwania upośledzenia stanu zdrowia z powodu stanów chorobowych, o których mowa w § 2, przekraczającego 12 miesięcy,
- 2) niezdolności do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak: samoobsługa, samodzielne poruszanie się, komunikowanie z otoczeniem, powodującej konieczność zapewnienia stałej opieki lub pomocy, w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w danym wieku, albo
- 3) znacznego zaburzenia funkcjonowania organizmu, wymagającego systematycznych i częstych zabiegów leczniczych i rehabilitacyjnych w domu i poza domem.

Dodatkowo §2 pkt.2 wskazuje, że przy ocenie niepełnosprawności dziecka bierze się pod uwagę:

- 1) rodzaj i przebieg procesu chorobowego oraz jego wpływ na stan czynnościowy organizmu,
- 2) sprawność fizyczną i psychiczną dziecka oraz stopień jego przystosowania do skutków choroby lub naruszenia sprawności organizmu,
- 3) możliwość poprawy stanu funkcjonalnego pod wpływem leczenia i rehabilitacji.

Jak wynika z materiału dowodowego, w szczególności z opinii powołanych w sprawie biegłych, stan zdrowia małoletniego S. S. (2) z punktu widzenia specjalistów endokrynologa, laryngologa-alerologa i specjalisty chorób dzieci nie spełnia kryteriów zaliczenia do osób niepełnosprawnych. Małoletni leczony jest od 2013 roku hormonem wzrostu z powodu somatoropinowej niewydolności przysadki z dobrym efektem; leczenie to nie pogarsza jakości życia i polega na podskórnym podawaniu leku raz dziennie. w odniesieniu do astmy oskrzelowej i alergicznego nieżytu nosa - stosowane leczenie ambulatoryjne w pełni kontroluje przebieg choroby. Biegli w opinii uzupełniającej odnieśli się do zarzutów przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda, podtrzymując swoją opinię, podkreślając, że nie każdy stan chorobowy jest jednoznaczny z niepełnosprawnością, gdyż istotna jest ekspresja choroby, zaś stopień nasilenia objawów chorobowych nie uzasadnia aktualnie zaliczenia małoletniego powoda do osób niepełnosprawnych.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia ta miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. Opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233 §1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych.

Wobec braku podstaw do zmiany orzeczenia Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. odwołanie oddalił.